

Hasta el fin del mundo

Títol original: *The Dead Don't Hurt* **Direcció i guió:** Viggo Mortensen **País:** EUA **Durada:** 129 min **Any:** 2023 **Gènere:** Western **Interpretació:** Vicky Krieps, Viggo Mortensen, Solly McLeod **Música:** Viggo Mortensen **Fotografia:** Marcel Zyskind **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 10/05/2024

No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Doblada en espanyol / Versió original amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Vivienne Le Coudy, una dona tremendament independent, s'embarca en una relació amb un immigrant danès anomenat Holger Olsen. Després de conèixer Olsen a San Francisco, la Vivienne accedeix a viatjar amb ell a casa seva a prop del tranquil poble d'Elk Flats, on comencen una vida junts. Tot i això, la Guerra Civil els separa, deixant la Vivienne sola en un lloc controlat pel poderós ranxer Alfred Jeffries, el seu violent i esgarriat fill Weston Jeffries i l'ajuda i la complicitat del corrupte alcalde Rudolph Schiller. (FilmAffinity)

CRÍTICA

11/03/2024 - Viggo Mortensen dirigeix i interpreta un western travessat pel romanç amb una estel·lar Vicky Krieps

El nom de l'actor, productor i director Viggo Mortensen pot convèncer fàcilment la majoria de la gent per veure gairebé qualsevol cosa en què estigui involucrat. Si repassem la seva extensa filmografia, que abraça gairebé 40 anys, podem entendre el perquè. A primera vista, *Hasta el fin del mundo* pot semblar més aviat innòcua: un western ambientat en les albrors de la Guerra de Secessió nord-americana. Tanmateix, només calen deu minuts per satisfer la set de qualsevol cinèfil que vulgui veure el Viggo fent de xèrif, evocant el seu rol a *Eureka*, de Lisandro Alonso. El western de Mortensen, estrenat a Toronto, és el seu segon llargmetratge com a director després de *Falling* (2020), i va ser presentat davant el públic del Luxembourg City Film Festival com a títol de clausura d'aquest any, en el marc d'un homenatge a l'artista.

Hasta el fin del mundo comença amb una seqüència que és alhora un pròleg i un final: un cavaller amb armadura cavalca a través d'un bosc; la seva cuirassa de ferro brilla tant com la llum del sol que treu el cap entre les copes dels arbres. En un obrir i tancar els ulls tot això desapareix. Tan sols era un somni, o un record d'infantesa (és que no són el mateix?). Aleshores, veiem una dona (**Vicky Krieps**) al seu llit de mort, exhalant el seu darrer sospir. La càmera s'allunya lentament, revelant un home (Mortensen) assegut al llit; en silenci, tanca els ulls per sempre. El seu silenci compartit persisteix, des d'aquest inici fins al final de la pel·lícula, travessant els tòpics del western i els escenaris d'època (històricament fidels) amb les esmolades fletxes de Cupido: l'amor només és possible quan el món canvia.

Vivienne Le Coudy (Krieps) és la veritable protagonista de la història. No som davant d'un western protagonitzat per una dona, almenys no de la manera que es podria esperar (encara que ella també empenya una arma), sinó davant d'una pel·lícula sobre una dona en un western. La Vivienne és francocanadenca, però viu a San Francisco. Ven flors al mercat i de tant en tant sopa amb cavallers refinats però absolutament avorrits. I el que és més important, es nega a casar-se. Ni tan sols es deixa convèncer per un fuster ben plantat, per molt que li agradi. Holger Olsen (Mortensen) és un veterà de guerra, un immigrant danès que ara considera els Estats Units casa seva i emana un sentiment de dignitat i afecte cada vegada que es creua amb la mirada de la Vivienne. Tot i això, la promesa d'una pintoresca vida junts a Elk Flats, Nevada, en una petita casa amb molt d'espai perquè creixin els arbres i floreixin els jardins, aviat es fa miques.

Tothom al poble s'inclina davant del clan Jeffries, un ric propietari i el seu fill, en Weston (interpretat per un despietat **Solly McLeod**, que es va donar a conèixer a *La casa del dragón*), que no accepta un no per resposta. Sota la protecció de l'alcalde (només calen uns segons perquè **Danny Huston** sobresurti en un paper moralment corrupte), els Jeffries tornen intocables, i la Vivienne excepcionalment vulnerable quan en Holger decideix lluitar per la Unió a la Guerra Civil. L'amor es posa a prova, l'amor es posposa. El públic passa llargs dies i nits amb la Vivienne mentre serveix cervesa a la taverna i té cura de les roses. En aquestes escenes tranquil·les, Krieps s'estova, el seu personatge està en sintonia amb cada batec i estat d'ànim d'aquells que l'envolten, encara que mai no deixa que això l'afecti. És inflexible, de vegades gairebé rígida, però es manté fidel als valors d'una dona autosuficient en un entorn dominat pels homes. Tant Krieps com Mortensen ofereixen el millor de si mateixos i cada escena que comparteixen desborda d'emoció, convertint *Hasta el fin del mundo* en el western més romàntic (i realista) de la nostra època.

Savina Petkova – cineuropa.org